

VEERTIGDAGENTIJD

Verrassend vreugdevol naar Pasen toe?

We zitten in de tijd tussen carnaval en Pasen.
Dit jaar merken we daar niet veel van.
Carnaval is het niet echt geweest.
Pasen is geen groots feest om naar uit te zien,
want ook dan zullen de versoepelingen nog beperkt zijn.
De geldende maatregelen houden ons allen vast
in een soort van vasten.
Enkel samenkomen met je gezin, hoogstens één persoon erbij,
geen feestjes of uitstappen in groep,
je mondkapje dragen op openbare plekken,
geen trefdagen of beurzen,
vergaderen en overleggen via het scherm.

Kan het dan wel Pasen zijn?
Het zal veel afhangen van onszelf.
Pasen is een feest van nieuw leven,
van geloof in een nieuwe dynamiek.
Hoe kunnen wij daartoe komen?

De natuur herleeft. Dat helpt al een beetje.
Als de zon er is, kunnen we buiten komen,
eten in de tuin, klussen rond het huis.
Mensen herleven in de woonzorgcentra,
zij mogen wat geruster zijn, hun huizen gaan weer open.
Misschien zijn er oud-collega's daar,
die we nu weer mogen bezoeken.
Kinderen herleven na de krokus:
het is weer school, de beste plaats om te leren.
Wij geven hen weer waar ze recht op hebben.
En steken we toch maar weer een tandje bij
voor allen die door omstandigheden ver achter zijn geraakt?

Herleven wij zo?
Zoeken wij tevens naar de goede dynamiek in ons onderwijswerk?
Dat vraagt inspanning, inzet, openheid.
Christenen kijken dan zelfs nog een stapje verder.
Voor hen kadert die inspanning in de veertigdagentijd
en is het een manier om solidair te zijn
met de man van Nazareth, en zijn levensgave.

Dit jaar is er voor iedereen een vorm van vasten.
Mag het toch niet zonder uitzicht zijn,
zonder uitzicht op verrassende vreugde.

Rik Renckens